

Arrest

nr. 111 543 van 9 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 20 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die loco advocaat J.-P. DOCQUIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde geboren te zijn op 20 februari 1967 te Accra. U beëindigde de lagere school, en liep daarna nog school gedurende een drietal jaren. U werkte nadien als afwasser, en verkoopster van maïs, vooraleer u een handelaarster in cosmeticaproducten werd, een vijftal jaren geleden. U bevoorraadde zich in Togo, en verkocht cosmeticaproducten te Ghana. In november 2011 leerde u te Togo een zekere (S.) kennen, een Belgisch zakenman met wie u een relatie begon. U reisde samen met (S.) naar Frankrijk in juli 2012, om zijn bedrijf te gaan bezoeken. U keerde terug naar Togo op 28 augustus 2012, en keerde daarop terug naar Ghana in de derde week van september 2012. U bleef een relatie onderhouden met (S.), die voor zaken vaak in Togo kwam. (S.) vroeg u op een gegeven moment

of u beschikte over € 15 000 à € 20 000, daar hij u voor dit bedrag een container vol cosmeticaproducten en andere goederen kon bezorgen, hetgeen u dan zou kunnen verkopen in Ghana. Daar u beseftte dat u winst zou kunnen maken, bracht uw vriendin (M.) u in contact met een zakenman, een zekere (A.I.), die u € 15 000 wou lenen indien u iets waardevols zou geven als onderpand. U ontvreemde daarop de eigendomsdocumenten van de cacao-plantatie die reeds generaties lang in het bezit is van uw familie, en gaf deze documenten aan (A.). U sprak met hem af dat u na zes maanden het bedrag zou terugbetalen, inclusief een rentebedrag van ongeveer € 5000, waarop u de eigendomsdocumenten van de cacao-plantatie terug zou krijgen. U verliet Ghana op 31 december 2012 en ging naar Togo, waar u samen met (S.) op 3 januari 2013 een schip nam dat jullie naar Frankrijk bracht. U kwam aan te Frankrijk op 25 januari 2013 en ging er samen met (S.) overnachten in een hotel. Wanneer u 's morgens op 28 januari 2013 wakker werd, merkte u dat (S.) verdwenen was, en de zak met uw geld en uw documenten meenam. U ging daarop naar België om (S.) te zoeken, daar u wist dat hij een Belg is. U deed aangifte bij de politie te Neerpelt, en vroeg hen om (S.) te zoeken. U vernam verder niets van de politie, noch van (S.). U vroeg asiel aan bij de Belgische asielinstanties op 29 januari 2013.

B. Motivering

Wat betreft de door u opgeworpen problemen en vrees te Ghana, dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uw hoofd een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat het door u geopperde asielrelaas, geen verband houdt met één van de redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet.

U verklaarde dat u de eigendomsdocumenten van een cacao-plantatie die reeds lang in het bezit is van uw familie, buiten het medeweten van uw familieleden, als onderpand heeft gegeven voor een lening van € 15 000 bij een zekere (A.I.), een zakenman (zie gehoorverslag CGVS, p.9 en 10). Deze lening diende u met interest terug te betalen binnen zes maanden, waarop u de eigendomsdocumenten zou terugkrijgen (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Uw vriend (S.) stal het geld van u, en u bent niet in staat het geld aan (A.M.) terug te betalen, indien u naar Ghana zou terugkeren (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U weet niet waar (S.) zich bevindt op heden. U vreest, bij een eventuele terugkeer naar Ghana, uw nonkel en andere familieleden, daar zij kwaad zullen zijn op u wanneer zij vernemen dat u de eigendomsdocumenten ontvreemde (zie gehoorverslag CGVS, p.13 en 14). Gezien u niet langer over het geleende geld beschikt, bent u niet in staat om terug in het bezit van de eigendomsdocumenten te komen, en vreest u dat uw familie u zal doden (zie gehoorverslag CGVS, p.14 en 15).

Uit bovenstaande verklaringen valt eenduidig af te leiden dat het door u geopperde asielrelaas geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie van Genève – met name een gegronde vrees voor vervolging op basis van ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging, of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft immers geenszins aannemelijk weten te maken dat er in uw hoofd een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst, in casu Ghana.

Gevraagd of u, sinds uw vertrek uit Ghana, nog contact heeft gehad met mensen in Ghana, antwoordde u enkel contact te hebben gehad met uw vriendin (M.) (zie gehoorverslag CGVS, p.4). U verklaarde dat uw nonkel haar gevraagd had waar u zich bevindt, en dat hij er niet van op de hoogte is dat u Ghana verlaten heeft. Gevraagd of u aan uw familie reeds uitlegde wat gebeurd is, antwoordde u dat u dat niet kan, u uw familie kent, u geen contact opneemt met hen, en ze u zullen doden (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Gevraagd waarom u dat denkt, antwoordde u dat het eigendom [waarvan u de eigendomsdocumenten wegnam] reeds lang in de familie is, en het dus een probleem is. Gevraagd waarom u niet poogt om uw familieleden uit te leggen wat er gebeurd is, antwoordde u dat niet te kunnen en voegde u eraan toe dat u uw nonkel niet heeft gezegd dat u de eigendomsdocumenten nam, en dat niemand dat gezien heeft. U verklaarde voorts dat u dacht dat u het geld zou hebben, handel drijven, en daarna de documenten zou kunnen terugsteken. Gevraagd wanneer u deze documenten nam, antwoordde u op 1 december 2012 (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U verklaarde verder dat u het geld, dat u kreeg in ruil voor de documenten, kreeg op 28 december. Gevraagd of het tussen 1 en 28 december 2012 opviel dat de documenten weg waren, antwoordde u ontkennend, en verklaarde u dat niemand wist dat u de documenten nam. Gevraagd of uw familie nu al weet dat de documenten er niet zijn, antwoordde u dat ze het niet weten (zie gehoorverslag CGVS,

p.13). Gevraagd of uw familie dan nog steeds leeft van de opbrengsten van de plantatie, antwoordde u bevestigend. Gevraagd waarom u uw familie niet poogt uit te leggen wat gebeurde, nu u hier in België bent, antwoordde u dat het een groot probleem is, u uw familie kent, en ze het niet zouden pikken van u (zie gehoorverslag CGVS, p.14). U voegde eraan toe dat ze u hoe dan ook zullen doden. Gevraagd waarom u er zo van overtuigd bent dat ze u iets zouden aandoen, antwoordde u dat u uw familie kent, ze u hopeloos vinden, en ze u zullen vergiftigen. U verklaarde eveneens dat uw nonkel telefonisch contact opnam met uw vriendin (M.), om te vragen waar u zich bevindt. Uw nonkel vroeg (M.) om met hem af te spreken, wanneer (M.) terug in de stad zou zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.10 en 11). Gevraagd of u weet waarom uw nonkel haar wil ontmoeten, antwoordde u dat u een hele tijd bij haar woonde, uw nonkel u niet meer zag sinds 31 december, en zich afvraagt waar u bent (zie gehoorverslag CGVS, p.11 en 14). Opnieuw gevraagd of uw familie op heden nog steeds niet op de hoogte is van het feit dat de documenten, die u wegnam, verdwenen zijn, antwoordde u dat ze het niet weten (zie gehoorverslag CGVS, p.14).

Uit bovenstaande verklaringen valt duidelijk af te leiden dat uw vrees gedood te zullen worden door uw familie, bij terugkeer naar Ghana, niet gegrond is. Immers, u deed geen enkele poging om contact op te nemen met uw familieleden om het probleem uit te leggen, en uw familieleden zijn zelfs niet op de hoogte van het feit dat u de betreffende eigendomsdocumenten wegnam. De door u geopperde vrees, namelijk dat uw familie u zal vergiftigen indien u naar Ghana zou terugkeren, is dan ook enkel gegrond op vage veronderstellingen uwentwege.

U legde geen documenten neer ter staving van uw identiteit en nationaliteit, noch ter ondersteuning van uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert, in wat zich aandient als een enig middel, de schending aan van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van "de manifeste vergissing in appreciatie".

Volgens haar is de motivering in de bestreden beslissing niet conform de werkelijkheid en schendt deze punt 199 van de *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié* van UNHCR. Zij herhaalt haar feitenrelaas en geeft aan: "Ter staving van uw asielrelaas legde KV een dossier met documenten neer".

Verzoekster heeft een nieuw stuk gekregen vanuit haar land, meer bepaald een krantenartikel waaruit blijkt dat men haar zoekt (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3).

2.2.1. Betreffende de aangevoerde schending van een paragraaf uit de proceduregids van UNHCR stelt de Raad vast dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid

vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.5. Verzoekster dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aan te tonen dat zij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

In bestreden beslissing wordt gesteld dat de door verzoekster beschreven moeilijkheden en asielmotieven, die eruit bestaan dat zij de eigendomsdocumenten van de cacaoplantage van haar familie ontvreemde, deze documenten in onderpand gaf bij het aangaan van een lening en deze lening ingevolge het feit dat zij werd opgelicht niet kan terugbetalen, geen verband vertonen met één van de voormelde vervolgingsgronden en bijgevolg niet kunnen leiden tot het bestaan in haar hoofde van een gegronde vrees voor 'vervolging' in de zin van het Verdrag van Genève. Verzoekster ontwikkelt geen argumenten die een ander licht kunnen werpen op de voormelde pertinente en terechte besluitvorming.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekster, die bij het CGVS beweerde te vrezen te zullen worden gedood door haar familie ingevolge de aangevoerde problemen, dit in de vragenlijst niet aanhaalde, hetgeen de ernst en de geloofwaardigheid van de vermeende vrees jegens haar familie danig ondermijnt (administratief dossier, stuk 9, vragenlijst). Van een kandidaat-vluchteling, die stelt te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoekster een cruciaal gegeven als de vrees te worden gedood door haar familie hierin zou hebben vermeld.

Dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoekster de bestreden beslissing volledig ongemoeid laat, daar waar hierin wordt gemotiveerd dat zij er niet in slaagt de gegrondheid van haar beweerde vrees te zullen worden gedood door haar familie aannemelijk te maken aangezien zij niet de minste poging ondernam om contact op te nemen met haar familie om het probleem uit te leggen en haar geopperde vrees dan ook louter is gestoeld op vage veronderstellingen. Deze motivering vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar deze niet dienstig wordt aangevochten, door de Raad overgenomen.

Het bij het verzoekschrift gevoegde krantenartikel (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3) is niet van die aard dat het afbreuk vermag te doen aan het voorgaande. Vooreerst kan aan dit stuk bezwaarlijk enige bewijswaarde worden gehecht. Het betreft immers een faxkopie waaraan, gelet op de manipuleerbaarheid van zulke kopieën, geen bewijswaarde kan worden toegekend. Verzoekster beperkt

zich bovendien tot het neerleggen van dit stuk, zonder ook maar enige toelichting te verstrekken omtrent de wijze waarop of de persoon door wiens toedoen dit bericht zou zijn gepubliceerd. Evenmin geeft zij enige duiding omtrent de manier waarop zij op de hoogte zou zijn gekomen van de publicatie van dit stuk of de wijze waarop zij dit zou hebben bekomen. Verder is het, te meer gelet op het feit dat het ogenblik van publicatie dateert na de negatieve bestreden beslissing en net voor het indienen van het beroepsverzoekschrift, bevreemdend dat zulk bericht pas in juni 2013 zou worden gepubliceerd aangezien verzoekster op dat moment reeds bijna een half jaar verdwenen was en zij aangaf dat haar nonkel haar reeds geruime tijd eerder zocht (administratief dossier, stuk 3, p.4). Voorts dient te worden opgemerkt dat, zo dit bericht zou zijn gepubliceerd door toedoen van haar familie, het bevreemdend is dat de naam van de in dit stuk opgenomen persoon die men vraagt te contacteren niet overeenstemt met de naam van haar nonkel, nochtans de persoon die haar zou zoeken. Verzoekster verklaarde immers herhaaldelijk dat deze nonkel G. Ranchi heet (*ibid.*, p.4, 12), terwijl de persoon die men vraagt te contacteren in het krantenbericht G. Yirenkyi heet. Hoe dan ook kan niet worden ingezien hoe de inhoud van het krantenbericht afbreuk zou kunnen doen aan voormelde vaststellingen nu hieruit hoogstens kan worden afgeleid dat men verzoekster zoekt in het kader van de verdwijning van de eigendomspapieren van haar familie, doch geenszins dat men haar niet de kans zou bieden de nodige uitleg te verschaffen omtrent hetgeen werkelijk is gebeurd, laat staan dat hieruit zou kunnen worden afgeleid dat men haar ingevolge de aangevoerde feiten, waarvan zij overigens zelf eveneens slachtoffer was daar zij werd opgelicht, zou doden.

Gelet op hetgeen voorafgaat, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS